

— Ναί.

— Καὶ τὸ ὄνομά της;

— Ἀγνοῶ, οὔτε αὐτὸς δὲν τὸ ἤξευρεν. Ἰδοὺ αἱ πληροφορίες ὅσας μὲ ἔδωκεν· εἶδε δύο γυναῖκας εἰς θεωρεῖον τῆς τρίτης σειρᾶς· ἡ μία ἐφόρει δακτυλίδιον ἐπὶ τοῦ χειροκτίου, καὶ ἡ ἄλλη ἐκράτει κίτρινον ῥόδον.

Ἡ Οὐρανία ἀνεπήδησεν ὡς ἐκ μηχανῆς, καὶ πάλιν ἔπεσεν εἰς τὸ θρανίον σχεδὸν ἀναίσθητος.

— Φίλος τις τοῦ ἀνδρός σου ἐλθὼν, ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνος, ἔσυρεν ἀποτόμως τὴν προσωπίδα τῆς μιᾶς, καὶ εἶδεν ὁ Ἀνδρέας πρόσωπον τὸ ὅποιον καὶ νὰ περιγράψῃ ἀδυνάτει.

— Τὴν εὗρεν ὥραϊαν; ἠρώτησεν ἡ Οὐρανία.

— Ὡραιότατην! Θελτικωτάτην! ἀξιολάτρευτον! καθὼς μὲ εἶπε. Καὶ ἐπειδὴ μὲ ἀναγκάζεις νὰ σὲ φανερώσω ὅλα, προσθέτω ὅτι τόσον τὴν ἠγάπησεν, ὥστε τὴν δευτέραν ἡμέραν ἐμονομάχησε μὲ τὸν φίλον του.

Καὶ ἡ Οὐρανία ἀρπάσασα μὲ ὀρμὴν τὰς δύο χεῖρας τοῦ Τεσιᾶ, καὶ σφίγγασα αὐτὰς μὲ δύναμιν·

— Καὶ τὴν ζωὴν μου, εἶπεν, ἂν μὲ ἐξήτεις θὰ σὲ τὴν ἐδίδω, τόσῃν χαρὰν μ' ἐπροξένησες.

Ὁ Τεσιᾶ νομίσας ὅτι παρεφρόνησεν ἀπεχώρησεν ὀλίγον· ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τούτῳ ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ ἐφάνη ὁ Ἀνδρέας, ὅστις ἰδὼν τὴν συγκίνησιν τῆς γυναίκος του καὶ τοῦ Τεσιᾶ ὠχρίασε, νομίσας ὅτι ἐγένετο θῦμα τῆς δοκιμῆς του. Ἡ δὲ Οὐρανία σηκωθείσα ἠσθάνθη κλονούμενα τὰ γόνατά της· κατάρθωσε ὅμως νὰ δράμῃ πρὸς τὸν σύζυγόν της, καὶ ἐναγκαλισθεῖσα περιπαθῶς αὐτόν·

— Ὑποκριτά! ψεύστη! ἀνέκραξε, συνοδεύουσα πᾶσαν λέξιν δι' ἐνὸς φιλήματος. Παίξεις λοιπὸν κωμωδίαν· νομίζεις ἀνάξιον σοῦ ν' ἀνοίξῃς τὴν καρδίαν σου εἰς παιδίον ὅποιον ἐγώ; Ὡραίη τρώντι! Εἶσαι ψυχρὸς καὶ βαρὺς μὲ τὴν γυναῖκά σου, καὶ μονομαχεῖς διὰ μίαν πρωτοπυδοφόρον!

Ὁ δὲ Τεσιᾶ, μόλις ἰδὼν τὸν Ἀνδρέαν ἔλαβεν εἰς χεῖρας τὸν πῖλόν του, κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἐραστῶν ὅταν καταλαμβάνωνται ἐπ' αὐτοφώρῳ. Ἰδὼν ὅμως ὅτι ἐτράπησαν ἐναντίον του αἱ ῥαδιοургίαι του, ἐπλησίασε σιγὰ σιγὰ εἰς τὴν θύραν καὶ ἔγεινεν ἄφαντος.

— Ἐμαθες λοιπὸν τὰς τρέλας μου; ἠρώτησεν ὁ Ἀνδρέας ἐναγκαλισθεὶς καὶ αὐτὸς τὴν γυναῖκά του.

— Τρέλας! ἀνέκραξεν ἡ Οὐρανία· ἠξεύρεις τί εἶναι αἱ τρέλαι σου; ἡ φρόνησίς σου. Μήπως δὲν ἔχωμεν κίρρον νὰ γίνωμεν σοβαροί; τῶρα ὅμως ἀφοῦ σ' ἔμαθα, ἠξεύρω ὅτι δὲν πρέπει νὰ σὲ πιστεῖω πλεόν· τῶρα ἠξεύρω ὅτι δὲν εἶσαι οὔτε ψυχρὸς, οὔτε σοβαρὸς· ἐξ ἐναντίας ἔχεις κακὴν κεφαλήν, ὅποιαν καὶ ἐγώ. Ἄ! ἂν ἦμην ἄνδρας, θὰ ἐμονομάχουν καὶ ἐγώ μὲ σέ. Σὺ ὅμως δὲν θὰ μονομαχή-

σης πλεόν· σὲ τὸ ἀπαγορεύω· σὲ συγχωρῶ τὴν φορὰν αὐτὴν, διότι τὸ ἕκαμες δι' ἐμέ, ἐμὲ τὴν ἀχάριστον, ἡ ὁποία ἐνόμιζα ὅτι δὲν μὲ ἠγάπας. Μὲ ἀγαπᾷς ὅμως, ἔ;

— Καὶ ἀμφιβάλλεις;

— Ἄν ἤξευρες τί κακὸν μὲ ἐπροξένησες. Μὴ κάμνεις πλεόν σὲ παρακαλῶ δοκιμάς. Διὰ τί φοβεῖσαι νὰ δείξῃς πόσον μὲ ἀγαπᾷς; Λοιπὸν μὲ ἤρεσες εὐθὺς, ἐγὼ ὅμως δὲν σὲ ἐγνώρισα· ποῦ νὰ ἤξεύρω ὅτι ἦσο ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος εἶχε τοιοῦτον μίτον. Πόσον θὰ γελάσῃ ἡ Ὀρπενσία ὅταν τὸ μάθῃ! Λοιπὸν δὲν θὰ μονομαχήσῃς πλεόν· ἠξεύρεις πόσον ζηλότυπος εἰμι; Πλὴν μή με ἀφίνῃς πλεόν νὰ ὀμιλῶ τόσον σὲ ἀγαπῶ, ὥστε λέγουσά το φοβοῦμαι μὴ τρελαθῶ· κλείσε τὸ στόμα μου μὲ τὸν δακτυλόν σου.

Καὶ ἀληθῶς ἔκλεισε τὸ στόμα τῆς ὁ Ἀνδρέας, οὐχὶ ὅμως μὲ τὴν χειρὰ του.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

Α'. ΘΡΑΚΙΚΑΙ ΕΠΙΓΡΑΦΑΙ.

Ἐκ τινος Θρακικοῦ χωρίου, ὅπερ οὐδ' ὀνομάζει ὁ ἡμέτερος ἀνταποκριτής, ἐστάλησαν ἡμῖν αἱ ἐξῆς ἐπιγραφαί, ἀντιγεγραμμέναι ὑπ' ἀνδρὸς ἀπείρου τῆς ἐπιγραφικῆς. Μὴ εὐκχιροῦντες δὲ νὰ ἐρευνήσωμεν, τίνες ἐξ αὐτῶν καὶ πῶς εἶναι ἐκδεδομένοι, προσεπαθήσαμεν ν' ἀναγνώσωμεν ὅσα ἐν αὐταῖς ἀσφαλῶς ἠδυνήθημεν, σημειοῦντες τὰ ἑλλιπῆ, ἀμφίβουλα, ὁμολογουμένως ἐσφαλμένα ἢ ἀκατανόητα, διότι ἐπιθυμοῦμεν νὰ σωθῶσι τὰ μνημεῖα ταῦτα, ἐλπίζοντες ὅτι ἄλλοι ἰδόντες αὐτὰ, ἢ τυχόντες ἀκριβεστέρων ἀντιγράφων καὶ πλείονα ἔχοντες εὐκαιρίαν θέλουσιν ἐκδώσει αὐτὰ πληρέστερον.

Τὰ μνημεῖα ταῦτα, ὧν ἡ ἐποχὴ εἶναι ὠρισμένη, ἀνήκουσι προφανῶς εἰς τὴν ἐπὶ τοῦ Ἑδρου Τραϊανοῦ-πολιν (Augusta Trajana). Αἱ δὲ ἐπιγραφαὶ παριστῶσι πολλὰς συμπλοκάς γραμμάτων καὶ τὸ ο ἑνιαχοῦ εἶναι μικρότερον, κείμενον ἐν τῷ μέσῳ

4.

Ἀγαθὴ τύχη

Τὸν μέγιστον καὶ

θειότατον αὐτο-

κράτ(ορα). . . . (α)

. (β)

Μ. Ἀντωνῖνον . . . (γ)

νον, εὐσεβῆ, εὐτ(υ)

(α) Ἐν τῷ ἀντιγρ. α δ = γ.

(β) Ἐν τῷ ἀντ. ἐν τῇ οκτοῦντῃ.

(γ) Ἐν τῷ ἀντιγρ. ρ ο γ. &

χῆ (α), σεβ(α) : . . . (6)
 ἡ Βολὴ καὶ ὁ λαμ-
 πρότατος δῆμος Τρα-
 ιανέων (γ) ἐκ τῶν ὑπερτα-
 τον (;) ἡγεμονεύοντος
 τῆς Θράκης ἐπαρχ(ί)ας.

2.

Ἀγαθῇ τύχῃ
 Αὐτοκράτορα Καίσα(ρ)
 α Μ-Αὐρήλιον Ἀντωνῖνον
 εὐσεβῆ, εὐτυχῆ, σεβασ (τόν),
 (παρ)θικόν, Βρατανικόν, (δ)
 μέγιστον, ἡ Βουλὴ
 καὶ ὁ δῆμος ὁ Τραϊανός

 ἐπιμελούμενου . . Φ. λ.
 Πολυδώρου (ε) ἄρχοντος

3.

Ἀγαθῇ τύχῃ
 (ζ) Παιωνι
 Ἀπόλλωνος ἑταῖρον
 (ὀ)ρφέα δαιδαλέης
 θῆκεν ἀγαλμα τέχνης
 (η) καὶ δένδρα
 καὶ ἑρπετὰ καὶ πετηνὰ (θ)
 φωνῇ καὶ χειρῶν
 (ι) ἐν ἀρμονίῃ

4.

Ἀγαθῇ τύχῃ
 τὸν μέγιστον καὶ θεϊότατον
 καὶ θεοφιλέστατον Καίσαρα
 αὐτοκρ(α)το
 ρα (κ) σεβασ(τόν), Μαισικόν(λ), μέγιστον,
 Δακικόν μέγιστον, Σαρματικόν
 μέγιστον, Γερουσίας
 Τραϊανέων (μ) (ν)

εὐτυ χῶς

5.

Ἀγαθῇ τύχῃ
 (τ)ὸν κρατερόν πτολέ-

- (α) Ἐν τῷ ἀντιγρ. χω
 (6) Ἐν τῷ ἀντιγρ. . . σεβασ-ι-ι. ε ω τ.
 (γ) ι α ν σ ω ε κ τ . . .
 (δ) = βρατανικόν.
 (ε) Ἐν τῷ ἀντιγρ. Παλλ, δώρου.
 (ζ) Τηρησ π.
 (η) σεβας
 (θ) εὐτω.
 (ι) κοίμα.
 (κ) Ἐν τῷ ἀντιγρ. ρ ο ς.
 (λ) Μαισικόν.
 (μ) Ἐν τῷ ἀντιγρ. Τραϊανισέως.
 (ν) Ἐν τῷ ἀντιγρ. Ι πο δ σ γ.

(μ)οισι καὶ ἄτρομον
 πιδίων τήν

 6.

Ἀμφοτέρων τόδε
 σῆμα· Σαβείνης,
 Αἰμιλίου τε
 ἀνδρὸς κυδα-
 λίμου καὶ πινυ-
 τῆς ἀλ(ό)χου.

7.

Ἀγαθῇ τύχῃ
 Τὸν θεϊότατον καὶ μέ-
 γιστον αὐτοκράτορα Καί
 σαρα Μ. Αὐρήλιον Κόμμοδον
 Ἀντωνῖνον (α), σεβαστόν,
 Γερμανικόν, Σαρματ(ικόν),
 Βρετανικόν, ἀρχιερέα
 μέγιστον, δημ (6) ἐξ (γ) τὸ ιβ', αὐτοκ
 κράτορα, ὑπατον τὸ ε.,
 Π ι (δ) . . ἡγεμονεύοντος Θράκη(ς)
 ἐπαρχίας καὶ Μα. . . ου
 . . σ. 6. Βαντίστα (;) τοῦ
 . αν. . ατρός Απολλων. .
 τοῦ ἀρχιερέ(ω)ς. . (ε) τοῦ πατρός ἐκ τη-
 νιδι (;)

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 2 Μαρτίου 1868.

Γ. Γ. ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ.

Β'. ΚΥΠΡΟΥ ΑΝΑΓΑΓΦΟΝ.

Κύριε συντάκτα! Ἡ Παρδώρα ἥτις ἐπὶ τοσαῦτα
 ἤδη ἔτη δωροφορεῖ εἰς τὰς νέας ἡμῶν καὶ ἀναγεν-
 νωμένας κοινωνίας τοσαῦτα καλὰ καὶ τοσαύτην ὠ-
 φέλειαν παρέχει εἰς τὸ κοινόν, ἃς παράσχη καὶ τὴν
 ἐξῆς ἀρχαιολογικὴν εἵδησιν, ἣν ἐγκρίνη αὐτὴν, ἀφοῦ
 δυστυχῶς ἐξέλειπεν ἡ ἀρχαιολογικὴ ἐφημερίς τῶν
 Ἀθηναίων, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος.

Πρὸ τινων ἡμερῶν κατετέθη ἐν τῇ ἡμετέρᾳ Ἀρ-
 χιεπισκοπῇ προσωρινῶς καὶ ἕνεκα φιλονεικίας, ἀνά-
 γλυφον εὐρεθὲν ὑπὸ χωρικοῦ κατοίκου τῆς Ἀθηνῶν.

Ὁ λίθος εἶναι ἐπιτόπιος ἐλαφρὸς, οὗ τὸ μὲν σω-
 ζόμενον ὕψος (διότι εἶναι πρὸς τὰ ἕνω τεθραυσμένος
 καθ' ὅλον τὸ πλάτος) 0,54, τὸ δὲ πλάτος 0,60.

Τὸ παριστάμενον εἶναι τρεῖς ἄνδρες καθήμενοι
 ἢ μᾶλλον ἀνακείμενοι πλησιέστατα καὶ ἐν ἐπαφῇ
 ἀλλήλων κατὰ πλευράν, καὶ ἔχοντες ἐστηριγμένον

- (α) ἐν τῷ ἀντιγρ. Ἀ ν τ ω ν ῖ ν ο ν.
 (6) δημαρχικῆς
 (γ) ἐξουσίας
 (δ) ; Π(ατέρα) Πατρίδος.
 (ε) ἐν τῷ ἀντιγρ. κατασκευασθῆν ; κατ' ἀνάγκην.

τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ προσκεφαλαίων (ὑπαγκωνίων)* στηρίζουσι δὲ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ ὀρθοῦ τοῦ βραχίονος. Καὶ τοῦ μὲν πρὸς δεξιὰ τῶ ὀρώντι ἡ παλάμη ἀνοικτὴ, τῶν δὲ δύο ἄλλων κεκλεισμέναι ἄπτονται τῆς ἀριστερᾶς σιαγόνος. Ἀφθονον μειδιάμα ἐπανθεῖ ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ τῶν τριῶν, θεωμένων βεβαίως ἀντικείμενόν τι ἀπέναντι αὐτῶν, ὡς ἡ στάσις τῶν ὀφθαλμῶν ἐμφαίνει.

Φέρουσι δὲ καὶ οἱ τρεῖς πώγωνα ἐπιμελέστατα διευθετημένον κατὰ τὸν νῦν τουρκικὸν τρόπον, ἀντὶ δὲ παντὸς ἱματισμοῦ ἓνα μόνον χιτῶνα, τὸν ἰωνικὸν πιθανώτατα, διότι αἱ χειρίδες διήκουσι μέχρι τῆς ῥίζης τῆς παλάμης, ἔχοντα ἐπιμελέστατα ἐσχηματισμένας πτυχὰς κατὰ μῆκος μὲν τοῦ θώρακος, ἐγκαρσίους δὲ κατὰ τοὺς βραχίονας.

Εἶναι δὲ οὕτω τοποθετημένοι ὥστε αἱ δεξιαί αὐτῶν θὰ ἦσαν ὀπισθεν τοῦ ὤμου καὶ τῆς ἀριστερᾶς τοῦ παρακειμένου ἐκάστω, καὶ μόναι αἱ παλάμαι ἀνακλύπτουσι κρητοῦσαι ἀντικείμενόν τι θραυσθὲν ἤδη· ὡς καὶ τῆς ἀριστερᾶς τῶν δύο τῶν ἐχόντων αὐτὴν κεκλεισμένην, ὡς προεῖρηται, ἐξέχει τὸ περιφερὲς ἄκρον τῆς λιθάδος ἄλλου ἀντικειμένου, τοῦ ὁποίου ἡ ἑτέρα ἄκρη θὰ ἐκρύπτετο ὀπισθεν τοῦ πώγωνος καὶ ὑπὸ τὸ οὖς.

Ὁ δ' ἐχθρὸς τῶν ἀνθέων χρόνος οὔτε τοῦ λιθίνου αὐτῶν στεφάνου ἐφείσθη, οὔτε τοῦ ἄκρου τοῦ πώγωνος τοῦ μεσαίου.

Καὶ ταῦτα μὲν τὰ ὁρώμενα.

Φαίνεται μοι δὲ πιθανώτατον ὅτι πηρίστανται καθήμενοι ὡς ἐν συμποσίῳ καὶ, τὸ ὀλιγώτερον σὺνηθες, τρεῖς ἐπὶ μιᾷ κλίνῃς.

Τὸ δὲ ἐνδύσιμον τοῦτο λαμβάνω ἁ — ἐκ τοῦ τρόπου τῆς ἀνακλίσεως, Β' — ἐκ τῶν προσκεφαλαίων ἢ ὑπαγκωνίων, Γ' — ἐκ τῶν σωζομένων τεμαχίων τοῦ ἐν ταῖς δεξιάς αὐτῶν ἀντικειμένου, ὅπερ πιθανώτατα εἶναι ῥυτὸν, καὶ Δ' — ἐκ τοῦ ἀνθίνου στεφάνου ὅνπερ φέρουσι καὶ οἱ τρεῖς. Παρίστανται δὲ ἐν στιγμῇ καθ' ἣν θεῶνται τὰς συνήθεις ἐν τοῖς πόστοις ἀβλητρίδας, διότι ὑπερορῶσι τῆς τραπέζης.

Ἐν Λευκωσίᾳ Κύπρου.

ΚΥΠΡΙΑΝΟΣ.

Γ'. ΛΑΚΩΝΙΚΗ ΕΠΙΓΡΑΦΗ.

ΔΕΙΝΙΠΠΙΛΑΙ ΧΑΙΡΕ.

Ἡ ἀνωτέρω ἐπιγραφή εὑρέθη ἐν Οἰτύλῳ εἰς θέσιν καλουμένην *Δένδρακα Γαρδινίτσας*· ἐχαράχθη δ' ἐπὶ λίθου κοινοῦ ἔχοντος ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ἀνάγλυφον ἀμφορέως· ἀλλὰ διατί προσετέθη ἰ εἰς τὸ τέλος τοῦ κυρίου ὀνόματος, ἐνῶ δὲν εἶναι δοτικὴ; Μήπως εἶναι κλητικὴ *Δεινιπιλάτ*;

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΕΤΡΙΔΗΣ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ. — Βιογραφίαι τῶν ἐν τοῖς γράμμασι διαλαμπάντων Ἑλλήνων, ἀπὸ τῆς καταλύσεως τῆς βυζαντινῆς αὐτοκρατορίας μέχρι τῆς ἑλληνικῆς ἐθνεγερσίας. (1453—1821). Σύνγραμμα ΚΩΝΣΤ. Ν. ΣΑΘΑ βραβευθὲν ἐν τῷ φιλολογικῷ διαγωνισμῷ τοῦ 1867. Ἐν Ἀθήναις 1868. (Εἰς 8ον, ἐκ τυπογρ. φύλ. 48 καὶ σελ. 768.)

Τοῦ συγγράμματος τούτου τὴν ἐκτενῆ ἀνάλυσιν, γενομένην τὸ παρελθὸν ἔτος ὑπὸ τῶν ἐπὶ τοῦ φιλολογικοῦ ἀγῶνος κριτῶν, ἀνέγνωμεν (1) ὅτε ὁ Κ. Σάθας ἀνείλετο τὸν κόπτινον. Καὶ μόνον αὐτὴν ἐπεξελθόντες ἐθαυμάσαμεν μετὰ τῶν ἀγωνοδικῶν τὸν τε ἀριθμὸν τῶν συγγραφέων (ὧν πλείστοι ἦσαν ἄγνωστοι καὶ εἰς τοὺς συντονώτερον ἀσχολουμένους περὶ τὴν γραμματολογίαν), οἵτινες καὶ κατὰ τοὺς ζοφερωτάτους χρόνους τῆς δουλείας ἐμόχθουν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς ἑλληνικῆς παιδείας, ἢ μᾶλλον ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ ἔθνους, τὴν ὁποίαν καὶ ἐξεβιάσαντο ἐπὶ τέλους, καὶ τὴν ἀφιλοκερδῆ, τὴν ἀκάματον, τὴν ἀληθῶς ἡρώων ἀξίαν κερτερίαν, μεθ' ἧς λεληθότως, ἐν παραδύστῳ καὶ σκοτίᾳ, ἐνεδρεύοντες μεταξὺ φόβων καὶ κινδύνων, ἐπάλαιον ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς ὑπάρξεως. Σήμερον δὲ ἀναδιφρύντες αὐτὸ τὸ σχεδὸν ὀκτακοσιοσέλιδον σύγγραμμα, ἐξιστάμεθα ἐπὶ τῇ ἀδαμάστῳ ἐνεργείᾳ, ἥτις ἐν τῷ μακρῷ διαστήματι τεσσάρων σιδηρῶν ἑκατονταετηρίδων κατεῖχε τὰς εὐγενεῖς τῶν ἀθλητῶν ἐκείνων ψυχὰς· διότι καὶ κατ' αὐτὴν τὴν ἰσ', ἥτις μέχρι τοῦ νῦν ἐνομιζέτο ζοφωδεστέρα τῶν λοιπῶν (2), ἤκμασαν λόγιοι περὶ τοὺς τετρακοσίους, μεταξὺ τῶν ὁποίων καταλέγονται ὁ πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ δικαίου ἐγκρατέστατος (*vir jure Graeco consultissimus* κατὰ Φαβρίκιον) Ἰανὸς Λάσκαρις, ὁ τοῦ Μεγάλου Ἐτυμολογικοῦ συγγραφεὺς Ζ. Καλλιέργης, ὁ ἐπιφανὴς νομοδιδάσκαλος καὶ φιλόσοφος Θ. Διπλοδατάτζης, Ἀντ. ὁ Ἐπαρχος, Μελέτιος ὁ Πηγᾶς, Μ. ὁ Μαργούβιος καὶ ὁ Γ. Σεβῆρος.

Καὶ ὁποῖον ἀκατάφλεκτον φιλοπατρίας πῦρ ἀνέφλεγε τὰς καρδίας τῶν ἐξηνδραποδισμένων ἐκείνων Ἑλλήνων! Γενεὰ διεδέχετο γενεάν, καὶ ὅμως ὁ αὐτὸς πόθος, ὁ αὐτὸς ζεναγμός, τὸ αὐτὸ δάκρυ! Ἀνάγνωθι καὶ τὸ πλέον σύντομον τῶν ἐπιγραμμάτων, καὶ θέλεις ἀκούσει ἀντηχοῦσαν ἀκοίμητον τὴν τελευταίαν ταύτην φωνὴν τοῦ ἐνδύζως πεσόντος αὐτοκράτορος·

(1) Πανθ. τόμ. ΙΗ', σελ. 42.

(2) Ὁ Κ. Βρετὸς ἀναγράφει ὀλίγιστα πονήματα τοῦ ἰσ' αἰῶνος· οἱ δὲ ξῆνοι περιηγηταὶ Βυσσὲν καὶ Γύλλιος, οἵτινες, διατρίψαντες πολλὸν χρόνον ἐν Κωνσταντινουπόλει κατὰ τὴν αὐτὴν ἑκατονταετηρίδα, μετέδωκαν ἡμῖν τὰς ἀκριβεστέρas τῶν τότε εἰδήσεων, ἐξιστοροῦσιν οἰκτρότατα τὰ τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους. (Ἰδε Πανθ. τόμ. Η', σελ. 316.) Ἐκ τοῦ συγγράμματος ὅμως τοῦ Κ. Σάθας ἀποδεικνύεται τὸ ἐναντίον.